

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Sfintei Maria Egipteanca

"Ceea ce erai plină de tot felul de păcate mai înainte, astăzi te-ai arătat mireasă lui Hristos prin pocăință, urmând vieții îngerești și cu arma crucii pierzi pe diavoli. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă Împăratului, Marie preaslăvită"

Condacul Duminicii a cincea din Post

Sfânta Maria Egipteanca – imagine din Triodul chirilic din 1873 aflat în Biblioteca parohiei noastre

*De mâine
începem a șasea
săptămână din
Postul Mare,
vreme potrivită
pentru a ne
curăți sufletele
de păcate.
Invităm pe
creștinii noștri a
se adresa
preotului în
această perioadă
pentru a primi
Sfânta
Spovedanie și
Sfânta
Împărtășanie.
Vă stăm la
dispoziție
eventual pentru
programări la
telefonul:
211 273*

EVANGHELIA ZILEI

Marcu 10, 32-45

32. Și erau pe drum, suindu-se la Ierusalim, iar Iisus mergea înaintea lor. Și ei erau uimiți și cei ce mergeau după El se temeau. Și luând la Sine, iarăși, pe cei doisprezece, a început să le spună cele ce aveau să I se întâmple:

33. Că, iată, ne suim în Ierusalim și Fiul Omului va fi predat arhierilor și cărturarilor; și-L vor osândi la moarte și-L vor da în mâna păgânilor.

34. Și-L vor batjocori și-L vor scuipa și-L vor biciui și-L vor omorî, iar după trei zile va învia.

35. Și au venit la El Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu, zicându-I: Învățătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere de la Tine.

36. Iar El le-a zis: Ce voiți să vă fac?

37. Iar ei I-au zis: Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta, și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta.

38. Dar Iisus le-a răspuns: Nu știți ce cereți ! Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu sau să vă botezați cu botezul cu care Mă botez Eu ?

39. Iar ei I-au zis : Putem. Și Iisus le-a zis : Paharul pe care Eu îl beau, îl veți bea, și cu botezul cu care Mă botez vă veți boteza.

40. Dar a ședea de-a dreapta Mea, sau de-a stânga Mea, nu este al Meu a da, ci celor pentru care s-a pregătit.

41. Și auzind cei zece, au început a se mânia pe Iacov și pe Ioan.

42. Și Iisus, chemându-i la Sine, le-a zis: Știți că cei ce se socotesc cărmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și cei mai mari ai lor le stăpânesc.

43. Dar între voi nu trebuie să fie așa, ci care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitor al vostru.

44. Și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă.

45. Că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Si dea sufletul răscumpărare pentru mulți.

- Sfântul Ioan Gură de Aur -

Ai văzut cum Hristos i-a vindecat pe apostoli de această boală ? - Le-a arătat că dacă apucă pe calea pe care apucaseră ei, nu reușesc să fie primii; iar dacă apucă pe calea arătată de El, reușesc. Le grăiește așa, ca pe una s-o evite, iar pe cealaltă s-o urmeze. De aceea a amintit și de neamuri, ca să arate și prin aceasta că umblatul după întâietăți este rușinos și urât.

Cel care se înalță se va smeri, iar cel care se smerește se va înălța. Aceasta este înălțimea cea bună și adevărată, care nu stă numai în nume. Înălțimea pe care o dă lumea este cu silnicie și plină de frică; **înălțimea pe care o dă smerenia te face asemenea cu Dumnezeu.** Un astfel de om rămâne înalt, chiar dacă nu-i admirat de nimeni; celălalt, chiar dacă-i onorat de toți, este mai mic decât toți. Cinstea ce se dă este dată cu silnicie, de aceea se și spulberă repede; cinstea cealaltă se dă de bună voie, de aceea e și trainică. Pe sfinți, de aceea îi admirăm, pentru că se smereau mai mult decât toți, deși erau mai mari decât toți. Aceasta-i face să rămână mari până în ziua de azi; nici moartea nu poate pune capăt înălțimii lor.

Preacuvioasa noastră maică Maria Egipteanca

Preacuvioasa Maria Egipteanca a fost din Egipt. Încă de la vârsta de 12 ani, s-a despărțit de casa părintească și a mers în Alexandria. Era tânără și frumoasă și a căzut într-o desfrânare fără sațiu, încât s-a făcut ademenitoare multor suflete de bărbați tineri și bătrâni, cu desfătărilor pierzaniei desfrânării. Deci, petrecând ea 17 ani în cea mai adâncă viață păcătoasă, părându-i-se că numai aceasta este viața, Dumnezeu i-a întins o mână de ajutor, făcând ea un îndreptar de întoarcere la pocăință, de nevoie peste fire și de neasemuită sfințenie.

Că, dorind să se închine lemnului Sfintei Cruci, a mers la Ierusalim, vânzându-și trupul corăbierilor, drept plată de călătorie. Dar, încercând să se apropie de lemnul Sfintei Cruci, s-a întâlnit cu o Putere nevăzută, care o respingea afară din biserică, și n-o lăsa să intre. Și, făcând încercarea de mai multe ori și neizbutind, și-a dat seama de viața ei păcătoasă. Și așa a început plânsul și pocăința Sfintei Maria Egipteanca.

Dar, dacă vreți, să cercetăm aceasta cu ajutorul rațiunii. Înalt se numește acela care este înalt sau prin statura trupului sau prin locul în care stă; un alt om, care nu îndeplinește aceste condiții, se numește mic.

Să vedem acum care om este înalt: cel mândru sau cel smerit, ca să vezi că nimic nu-i mai înalt decât smerenia și nimic mai josnic decât mândria. Cel mândru vrea să fie mai mare decât toți oamenii; spune că nimeni nu-i egal cu el; și oricâtă cinste i s-ar da, dorește și mai multă; și stăruie și socotește că nu are nici una; disprețuiește pe oameni, dar dorește să fie cinstit de ei. Poate fi, oare, o lipsă mai mare de judecată? Un om mândru e o adevărată enigmă: vrea să fie slăvit de aceia pe care-i socotește o nimica. Ai văzut că acela care vrea să fie înalt a căzut jos și stă la pământ? Cel mândru socotește că toți oamenii sunt o nimica pe lângă el; el însuși o declară. Așa e mândria.

Pentru ce alergi atunci, mândrule, la cel ce e o nimica? Pentru ce ceri de la ei cinste? Pentru ce dorești să fii înconjurat de atâta mulțime de oameni ?

Iată omul mic, care stă pe un loc mic !

Deci, luând chezașă pe Preacurata, că de o va lăsa să intre își va schimba viața, și-a dobândit dorirea și și-a ținut făgăduința. Având trei pâini uscate drept merinde, a trecut Iordanul și s-a afundat în pustie. Nevoințele ei au fost multe și grele: lacrimile neostoite, postul, rugăciunea, goliciunea trupului în frig și în arșița soarelui. Și, așa, a trăit 47 de ani în aspră pocăință, în încercări și ispite, aflând mântuirea. Și atât s-a înălțat deasupra patimilor, încât trecea și apa Iordanului pe deasupra și, când stătea la rugăciune, se înălța în sus ca de un cot de la pământ, neavând alt martor decât pe Dumnezeu, iar la sfârșitul vieții, pe dumnezeiescul ei duhovnic, Sfântul Zosima.

Și așa, biruind firea omenească, prin nevoie ei și cu harul lui Hristos, și dobândind îngereasca petrecere, cea mai presus de om, încă din lumea aceasta, Sfânta Maria Egipteanca s-a mutat la Domnul, în vârsta de 76 de ani, în anul 431, pe vremea împărăției lui Teodosie cel Tânăr. Pentru ale ei sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi! Amin.

Postul Mare și Taina Împărtășaniei

De ce te împărtășești ? – La această întrebare vei găsi răspunsuri foarte variate între creștini. Cei mai mulți asociază Sfintei Împărtășanii rezolvarea unor probleme personale (“ca să-mi meargă bine”, “ca să-mi ajute Dumnezeu”, “ca să pot depăși un conflict, un impas, o dificultate”). Alții, care doresc să-și pună ordine în cele sufletești, îți vor răspunde: simt ceva deosebit, sunt mulțumit, sunt împăcat, mă simt curat, pregătit pentru a primi Sfintele Sărbători (se vorbește în popor în acest sens de “grijit” și “grijanie” înțelegându-se Sfânta Împărtășanie).

Deși nu sunt greșite, toate aceste răspunsuri pun în față doar propria noastră persoană, induc o viziune egoistă, chiar egocentristă, în care Dumnezeu devine “interesant” doar în măsura în care mi se dovedește util. Ori aceasta constituie unul din marile riscuri ale credinței noastre astăzi, deoarece *adevăratul sens al vieții se împlinește și se descoperă doar în măsura în care eu mă dovedesc util pentru Creatorul meu și nu invers.*

Atunci, ce este împărtășania ? În limbaj teologic, se folosesc doi termeni pentru a o exprima: **Euharistie** și **Comuniune**. Termenul *Euharistie* vine din limba greacă și înseamnă “mulțumire”, rugăciune de mulțumire. Deci vorbind despre împărtășanie, ca moment de întâlnire cu Dumnezeu, trebuie văzută mai întâi ca posibilitate de a mulțumi lui Dumnezeu. Și, slavă Domnului, avem pentru ce mulțumi Binefăcătorului nostru. Vin așadar la Biserică pentru a mulțumi lui Dumnezeu, nu doar pentru a cere.

Dar cel mai expresiv este termenul de **Comuniune, Cuminecare** sau **Împărtășanie**, care ne arată că prin primirea acestei Sfinte Taine ne facem și noi *părtași* firii dumnezeiești. Ne unim cu Hristos, suntem în comuniune cu Dumnezeu. Ori, aici este extraordinarul pe care-l simțim: **prezența lui Dumnezeu în noi !** - Când Dumnezeu este cu noi și în noi, de cine sau de ce ne-am mai putea teme, ce rău din lumea aceasta ne mai poate afecta ?

Termenul de Împărtășanie mai exprimă o realitate: nu doar Hristos ni se face părtaș atunci când primim Sfântul Său Trup și Sânge, ci și noi suntem chemați să punem în lucrare părtașia noastră la Trupul Său văzut, care este Biserica. Împărtășania este însăși expresia

Bisericii ! Este împreună-gustarea bunătăților Domnului.

Întâlnim uneori creștini care, pentru păcatele mărturisite înaintea duhovnicului sunt opriți de a se împărtăși. Cei mai mulți privesc aceasta cu multă ușurință, sau chiar zâmbesc cu subînțeles. Alții, mai “pioși”, se autoexclud de la sfânta Împărtășanie, fără a mai mărturisi păcatul la duhovnic, pe principiul: *cel păcătos nu merită pe Hristos*. În sfârșit, alții și nu puțini, pur și simplu neglijează Împărtășania ani, sau chiar decenii.

Nu doar nepăsarea față de Hristos sau lipsa de preocupare pentru binefăcătoarea unire cu Dumnezeu rănește sufletul, ci însăși abandonul instituției bisericești ! Te-ai lipsit de Trupul și Sângele lui Hristos ? – Nu mai ești în Biserică ! *Nepriimirea Sfintei Împărtășanii echivalează cu excomunicarea din Biserică.*

Rugăciunea-repere patristice

“Focul rugăciunilor către Dumnezeu și sfânta meditație a cuvintelor Duhului să ardă pururea pe altarul sufletului tău.”(Ioan Carpatinul)

Rugăciunea reprezintă măsura apropierii sau depărtării noastre de Dumnezeu. Ea este așa cum spune cuviosul Isaia Pustnicul “lumina sufletului” înlătură toate piedicile, netezește cărarea virtuții și o face ușoară celui ce o caută”. Prin rugăciune putem dobândi “cheile Împărăției Cerurilor”.(Ilie Ecdicul) Și în acest sens Sfântul Isaac Sirul precizează că cel ce a ajuns la rugăciunea curată și neîmprăștiată a ajuns la vârful tuturor virtuților și a devenit locașul Duhului Sfânt. Sfinții Părinți caracterizează rugăciunea ca fiind “cea mai dumnezeiască dintre toate virtuțile”. O rugăciune curată și nematerială rostită cu smerenie “înfăptuiește unirea celui ce se roaga cu Dumnezeu” (Sfantul Maxim Mărturisitorul). Sfântul Ioan Scărarul numește **darurile obținute prin rugăciune:** “*ispășirea păcatelor , pod de trecere peste ispite, peretele din mijloc în fața necazurilor, zdrobirea războaielor, lucrarea îngerilor, hrana tuturor ființelor netrupești, veselia ce va să fie, lucrarea fără margine, izvorul virtuților, pricinuitoarea harismelor, sporirea nevăzută, hrana sufletului, luminarea minții, securea*

deznădejdie, dovedirea nădejdiei, risipirea întristării, bogăția călugărilor, visteria sihaștrilor, micșorarea mâniei, semnul slavei”.

Așadar din cele precizate până acum se desprind trei definiții ale rugăciunii: rugăciunea e **cerere** către Dumnezeu a ceea ce este necesar, e **urcușul minții** la Dumnezeu, e **convorbirea** minții cu Dumnezeu. De cele mai multe ori însă rugăciunea se transformă într-o invocare a ajutorului divin în scopul dobândirii unor bunuri materiale. Sfinții Părinți fac distincție între rugăciunea spirituală (duhovnicească) și rugăciunea făcută în scopul dobândirii unor bunuri materiale: *“una este înfățișarea celor ce se roagă, dar în același timp felurită și deosebită. Unii se înfățișează ca unui prieten și stăpân, aducându-i laudă și cererea pentru alții și nu pentru ei. Alții vin să ceară bogăție și slavă și îndrăzneală mai multă”*. Sfinții Părinți fac precizări referitoare la ceea ce trebuie să cerem în timpul rugăciunii:” *Rugați-vă pentru lucrurile mari și cele mici se vor adăuga”*. În efortul de a se aduna în sine în rugăciune, de a se adresa lui Dumnezeu neîmprăștiat, credinciosul nu trebuie să se piardă în amănunte privind cantitatea, măsura, modul de a rosti rugăciunile. În acest sens Sfântul Ioan Scărarul îndeamnă să nu ne pornim la vorbărie multă, ca nu cumva, prin căutarea cuvintelor, să suferim o împrăștiere a minții, trebuie să ne aducem aminte că un singur cuvânt al vameșului a fost mai de folos decât rugăciunile fariseului sau cuvântul tâlharului l-a mântuit. În rugăciune multa vorbire pricinuieste minții nălucire și împrăștiere, în timp ce scurtimea și claritatea ei adună mintea. De asemenea, un alt pericol în ceea ce privește cantitatea rugăciunii îl constituie obișnuința cu consecința imediată a rostirii mecanice, lipsite de profunzime. Pentru a evita acest lucru Sfântul Grigorie Sinaitul recomandă alternarea rugăciunilor din timpul zilei:” trebuie să se schimbe psalmii în fiecare zi, pentru a ațâța râvna și ca să nu își piardă mintea plăcerea căutând mereu aceleași, căci de i se va da această libertate, se va întări și mai mult în râvnă”. În timpul rostirii rugăciunii suntem deseori ispitiți să medităm asupra lucrurilor lumești, gândul abătându-se de la rugăciune. Cauza principală a împrăstierii și rătăcirii minții potrivit asceticii ortodoxe o constituie ruperea armoniei dintre inimă și minte așa cum era în starea primordială. Adunarea și paza minții “pururea mișcătoare” (

Calist Catafygiatul) reprezintă un efort în încercarea de a ne orienta gândul spre Dumnezeu, de a stabili o permanentă legătură cu Dumnezeu. De aceea când ne rugăm să nu îngăduim “ nicidecum nici unui gând să intre, nici alb, nici negru, nici din dreapta, nici din stânga, nici scris, nici nescris, afară de cererea către Dumnezeu și de iluminarea și de raza de lumină ce-i vine părții conducătoare a sufletului din cer”.(Filocalia, vol 8, pagina 391, culegere din Sfinții Părinți despre rugăciune și luare aminte). Ispitele din timpul rugăciunii : închipuiri, amintiri, fantezii, gânduri rătăcitoare; încearcă să risipească, să împrăștie concentrarea pe care o implică rugăciunea. Sfântul Evagrie precizează în acest sens: ”Dacă te îngrijești de rugăciune, pregătește-te împotriva năvălirii dracilor și rabdă cu bărbăție biciurile. Căci vor veni asupra ta ca fiarele sălbatice și tot trupul ți-l vor chinui”.

Ascetica tradițională distinge trei etape în păzirea minții: adunarea minții și a gândurilor din împrăștiere, reunificarea lor la o gândire simplă, închiderea minții în adâncul sufletului și legarea ei de pomenirea neîncetată a numelui Lui Iisus.

Cosmina

Mesaj de duioșie

Am visat că mergeam pe țărmul mării cu Domnul și revedeam pe ecranul cerului toate zilele vieții mele trecute. Și în fiecare zi scursă apăreau pe nisip două perechi de urme: ale mele și ale Domnului.

Dar de câteva ori am văzut o singură pereche de urme; chiar în zilele cele mai grele ale vieții mele. Atunci am spus: “ Doamne, eu am ales să trăiesc alături de Tine și Tu îmi promisesseși că vei fi mereu cu mine. De ce m-ai lăsat singur chiar în momentele cele mai grele?” Și El mi-a răspuns: “ Fiule, tu știi că Eu te iubesc și nu te-am părăsit niciodată; zilele în care este doar o singură pereche de urme pe nisip sunt chiar acelea în care te-am purtat în brațe “.